

POSTANOWIENIE

14 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Widło

na posiedzeniu niejawnym 14 listopada 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko I. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 29 września 2021 r., I AGa 99/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana I. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 września 2021 r., w sprawie o zapłatę z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., zaskarżając go w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą jej zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie wypełnia ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne;
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów;
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

W niniejszej sprawie podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13 i z 29 września 2017 r., V CSK 162/17).

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie przekonuje rozstrzygnięcie przez sąd odwoławczy sprawy na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez sąd pierwszej instancji który Sąd Apelacyjny przyjął za własny, a który został zakwestionowany przez skarżącego w apelacji.

Sąd odwoławczy może przyjąć ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji za własne także wtedy gdy apelujący kwestionuje te ustalenia. W razie popełnienia przez Sąd drugiej instancji uchybień w odniesieniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia polegających na pominięciu materiału dowodowego, który zgromadził Sąd pierwszej instancji, skarżący może skutecznie je zakwestionować zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. (po nowelizacji art. 327¹ § 1 k.p.c. co do sądu pierwszej instancji, czy art. 387 § 2¹ k.p.c., co do uzasadnienia sądu drugiej instancji) w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., po wykazaniu, że naruszenia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W orzecznictwie dopuszcza się też możliwość zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia wskutek braku ustaleń faktycznych, zarzutem naruszenia prawa materialnego przez jego niezastosowanie, ponieważ o prawidłowym zastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tego zastosowania (wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2013 r., III CSK 147/12, oraz wskazane tam orzecznictwo). Natomiast jeżeli sąd drugiej instancji w pełni podziela ocenę dowodów, której dokonał sąd pierwszej instancji, to nie ma obowiązku ponownego przytaczania w uzasadnieniu wydanego orzeczenia przyczyn, dla których określonym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. W takim wypadku wystarczy stwierdzenie sądu odwoławczego, że podziela argumentację zamieszczoną w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, w którym poszczególne dowody zostały wyczerpująco omówione, i traktuje ustalenia pierwszoinstancyjne jako własne. Skarżący nie podniósł w skardze kasacyjnych wskazanych powyżej zarzutów, co wyklucza możliwość uznania skargi za oczywiście uzasadnioną.

O oczywistej zasadności skargi nie przekonuje twierdzenie o braku uwzględnienia zarzutu potrącenia. Pozwana, co ustalono w sprawie i którymi to ustaleniami Sąd Najwyższy jest związany, nie uiściła ceny za nabyte od powódki towary, czego nie kwestionowała, natomiast broniła się zarzutem potrącenia wierzytelności. W świetle ustaleń faktycznych pozwana nie wykazała aby przysługiwały jej wierzytelności, które miała zamiar potrącić z wierzytelnością dochodzoną przez powódkę (s. 14 uzasadnienia). Tym samym uznanie w świetle

ustalonego stanu faktycznego że nie doszło do umorzenia wierzytelności powódki, nie może być uznane za uzasadniające oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono, jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(R.N.)

[ms]